

DERFOR ER TRUMP EN SUCCES

Af Asger Aamund, 27.1.18, Berlingske Tidende

Alexander Solzjenitsyns berømte roman, En Dag i Ivan Denisovitjs liv, er en fortælling om den relative livskvalitet. Straffefangen Denisovitj henslæber sit liv i en af Stalins grusomme og brutale kz-lejre i det dybfrosne Sibirien. Vi følger hans trængsler og ydmygelser gennem en enkelt dag, men alligevel falder Ivan i søvn på sit usle leje med et smil om munden, fordi han har fundet en stump af en murerske, som han har gemt. Med dette prægtige værktøj er han i stand til at reparere sko og tøj og kan som betaling tiltuske sig en ekstra skive brød eller en cigaret i ny og næ. En god dag på kontoret.

Skal man bedømme Donald Trumps første år som USA's præsident, må vi ligeledes se på den relative succes målt på en brutal baggrund. Trumps største præstation består i, at han endnu sidder i det ovale værelse som nationens førstemand. Trump er intenst og lidenskabeligt hadet af halvdelen af USA's befolkning og netop af den halvdel, der er vant til at sætte dagsordenen i samfundet: de demokratiske politikere og vælgere, næsten hele embedsapparatet, universiteterne, domstolene, efterretningstjenesterne, Hollywood og ikke mindst medierne, både de skrevne og de elektroniske. Ikke kun i USA, men anti-Trump korstoget har også internationalt omfang først og fremmest i Vesteuropa, hvor Danmark er flot med i straffeekspeditionen anført af DRs og TV2s daglige nedrakninger af præsidenten.

Hadet mod Trump har i USA nået et omfang, der rækker langt ud over demokratisk anstændighed og lever nu sit eget liv som et monster i afmægtig blodrus. Præsidenten skal væk for enhver pris uanset metoderne. Trump har dog også fra den første dag som præsident anlagt en stil, der netop havde til formål at tirre og fornærme sine slagte modstandere. Vi gamle fodboldspillere ved, at når mænd er forsamlet i omklædningsrummet, udtrykker vi os i form og indhold på en måde, så ørerne ville visne og falde af hovederne på pæne og anstændige medborgere, hvis de kunne høre med. Det sker ikke, fordi det, der sker i omklædningsrummet, bliver i omklædningsrummet. Det gælder dog ikke for Trump, der uhæmmet taler til både venner og fjender, som om USA var ét stort omklædningsrum for taktløse fodboldspillere. Trump vil således i hele sin embedsperiode være i krig med Clinton-kombinatet, der dominerer de politiske hjerter og sind på begge sider af Atlanten.

På trods af politisk modstand fra det demokratiske parti og også visse republikanske kredse har præsident Trump leveret en del af de mærkesager, han gik til valg på: den amerikanske økonomi buldrer af sted. Det er naturligvis ikke Trump, der mirakuløst har vendt skuden på kun et år, men fremgangen er sket på hans vagt, og det er det, der tæller i politik. To kvartaler i træk har budt på en BNP-vækst på 3 procent. Værdien af de børsnoterede selskaber er rekordhøj. Der er i 2017 skabt 1,7 millioner nye jobs, og arbejdsløsheden er den laveste i 17 år. Ejendomspriserne er steget med 6 procent. Trumps skattereform kommer ikke bare virksomhederne til gode, men også almindelige lønmodtagere får flere penge mellem hænderne (CBS news 22/12).

Den illegale immigration er faldet dramatisk i 2017. I 2016 trængte mere end 500 000 personer illegalt ind over grænsen fra Mexico heriblandt en hel del russere, indere og kinesere på jagt efter en bedre tilværelse. Trump får nok ikke Mexico til at betale for den nye grænsemur, da den mexicanske regering bruger enorme summer på at holde sin sydgrænse mod Guatemala hermetisk forseglet for at holde alle latino-fattigrøvene ude, men den ukontrollerede migration ind i USA er stærkt reduceret.

Præsident Trump har givet militæret ret frie tøjler til bekæmpelse af Islamisk stat, der nu er ved at reorganisere sig i andre islamiske samfund, som bliver de fremtidige baser for nye terroraktioner. Det er netop derfor, at Trump har indført et indrejseforbud fra en række islamiske stater, som vil udgøre de

fremtidige rugemødre for terrorbevægelsen. Trump skal også roses for at kalde en spade for en spade og netop kæde islam sammen med terrorbølgen. I forlængelse af denne politik er det glædeligt, at Trump har anerkendt Jerusalem som Israels hovedstad. Israel blev godkendt som suveræn stat af FN i 1948, og det skulle da lige mangle, at en selvstændig nation ikke kunne vælge sin egen hovedstad.

Endelig er det også en succes for Trump, at han har revitaliseret NATO, så medlemmerne nu må indfri de løfter, der netop er forudsætningen for solidariteten i alliancen. Præsidenten har dog også et par brisante hængepartier, der næppe vil blive løst lige med det samme. Det gælder atom-aftalen med Iran, skænderierne med Nordkorea og en robust afløser for Obama Care.

Når vi indregner foragten, forargelsen og heksejagten må vi nok anerkende, at Donald Trump har indfriet en pæn del af sine politiske løfter i sit første år som USA's præsident. Det vil han fortsætte med i 2018. Han kommer også til at levere en hel del ballade, for ellers ville han jo ikke være Donald Trump, manden den korrekte verden elsker at hade.